

[Aksel Larsen.]

kroner i nye indirekte skatter samt tillade, at renteforhøjelse, kreditstramning og begrænsning af byggeriet opretholdes.

Man fristes til at tro, at Danmarks valuta er af en ganske særlig svagelig art. Uanset hvor tit den stabiliseres endeligt og uigenkaldeligt, så kommer den påny i fare og må påny reddes.

Det ville være uretfærdigt, hvis vi ved denne lejlighed undlod at nævne den tidligere regerings indsats i efteråret 1950 og foråret 1951, hvor valutakrisen blev overvundet takket være skatteforhøjelser og tvangsopsparing på tilsammen 500 mill. kr. om året. Det må heller ikke glemmes, at da folketingsflertallet i 1948 vedtog Marshallplanen, skete det under forsikringer om, at når Danmark modtog Marshallhjælp, ville fuld beskæftigelse og højkonjunktur for evigt være sikret og vor valuta aldrig kunne komme i fare. Et års tid senere måtte landet reddes fra den totale valutakatastrofe gennem kronenedskæringen af september 1949 — og siden er som sagt den ene akutte valutakrise fulgt i den andens kølvand.

Hvad kan årsagen være hertil? Ja, såvel denne som den foregående regering, såvel socialdemokratiet som de borgerlige partier fortæller, støttet af de officielt anerkendte nationaløkonomers sagkundskab, at valutakrisen ikke har økonomiske, men biologiske årsager: danskerne er et folk med en usalig, nedarvet evne og lyst til at bruge for meget. Og derfor er der kun een kur, der kan bringes i anvendelse, nemlig tvungen forbrugsnedskæring.

Det fortæller man ganske vist aldrig vælgerne forud for et valg. Nej, forud for valgene strør man om sig med løfter til vælgerne, men der er i hvert fald to løfter, de aldrig giver: løfte om højere skatter og løfte om større militæruddgifter. Derimod lover man skattnedsættelser og sociale forbedringer for så efter valget at opdage, at det er det modsatte, der skal til. Den regering, vi har nu, er ingen undtagelse; men venstre og de konservative, som angriber den så heftigt, er heller ingen undtagelse. Disse to partiers valgparole lød i 1950: skattelettelse og frihed. Da de havde dannet regering, fik vi skatteforhøjelser og tvangsopsparing.

Den nuværende regerings valgløfter turde være i frisk minde. Skulle den selv have glemt dem, må jeg måske med støtte i dens eget valgprogram fra 1953 erindre den om, at den bad om vælgerens stemmer under forkyndelsen — jeg beder om tilladelse til at citere det ordret —:

„Altfor længe har der rådet en stilstand i dansk samfundsudvikling. Danmark trænger til en ny politik og en ny regering, der kan føre udviklingen fremad mod økonomisk opgang og nye sociale fremskridt!“

Hvad angår de emner, der berøres af regeringens kriseforanstaltninger og af de lovforslag, vi behandler her, blev det sagt i valgprogrammet, at den nye politik, en socialdemokratisk regering agtede at realisere, ville bestå af bl. a.

„en økonomisk politik, der sætter den højest mulige beskæftigelse og øget produktion som mål. Ophjælpning af dansk erhvervsliv for at fremme dets konkurrencedygtighed på verdensmarkedet. Forøgelse af byggeriet, billigt nybyggeri og stabil byggerytme. Gennemførelse af socialdemokratiets forslag om folkepensionering. Forbedring af de nuværende rentemodtageres kår. Modernisering af vor sociallovgivning. Ungdommens problemer tages op til behandling på basis af ungdomskommissionens betænkning. Bedre kår for de unge, der søger videregående uddannelse. Kulturelle reformer på skolens og den folkelige oplysnings område. Støtte til kunst og videnskab. En skatte-reform, der tilstræber lettelse for de små og mellemstore indtægter.“

Det var i september 1953, at disse og andre løfter blev givet; og hvor regeringen er havnet i dag, kan ses af den buket nedskæringsforslag, vi behandler her. Det er så sandelig ikke skattelettelse for de små og mellemstore indtægter, regeringen foreslår eller tilstræber. Det er skattebyrder, som netop vil ramme folk med små og mellemstore indtægter hårdest, fordi det er forbrugsskatter — og vel at mærke skatter på det mest daglige, det mest nødvendige forbrug.

Ringene er ved at være sluttet. Forleden lukkede man officielt bogen i for det kapitel, der hedder besættelsestidens historie, og gav hinanden gensidig syndsforladelse. I dag